

La revedere, iarnă!

Ileana

La revedere, iarnă, te-am plăcut,
Așa cu gura ta scuipând prin dinți,
Furtuni de gheață, troiene de nămeți,
Cu toate astea n-aș fi vrut să pleci.

Mă mai jucam puțin la săniuș,
Aș mai fi lunecat pe derdeluș,
Aș fi făcut un om să răvășesc,
Prin amintiri, să mai copilăresc.

Dar vezi cum ești, cât de năbădăioasă,
Când eu nu vreau, tu vi, când nu-mi mai pasă,
Rămâi, când vreau să stai, tu pleci.
La tine acasă, în ținutul de povești.

În timp ce pleci, în urma ta rămâne,
Mocirla izvorâtă din rușine,
Că n-ai putut să faci împărăție,
Din anotimpul al cărei ești solie.

Și mai rămân urme pe la ferești,
Din țurțurii care ți-au fost oșteni.
Și gheața-n apele acum voioase,
Că-ncep să înflorească iar lucastre.

Și tu te duuuci și nu te uiți deloc
Spre ce-ai lăsat în urma ta. Un joc
a fost și repede a trecut, dar nu-i nimic,
La anul iarăși vii să ne aduci,

Reamintind, pe frunțile-ncruntate,
Răzlețe, zâmbetele înghețate.
La gene o să ne atârni iar țurțuri
Și iarăși o să ne bătem cu bulgări.

La revedere iarnă, de acum,
Ești gata pregătită pentru drum.
Un praf de nea ai pus în valijoară,
Să ai pentru sămânță și în poală

Ți-ai mai păstrat puține diamante
Sclipind pe fața ta, frumoase, albe.
Și rochia ta din voal ce diafan,

Se așterne pe natură an de an.

Acuma toată-i ruptă, tu zdrelită,
Pe la genunchi, ești toată amortită.
Nici ție nu prea-ți place că te duci,
Dar ce mai poți de-acum să faci aici!

Că uite, primăvara bate-n uși,
Cu ramuri de castani și corcoduși.
Alungă din ferestre frunze moarte
Să facă loc la muguri și-n ape, saltă broaște.

Și gata, ai plecat, înfumurato!
Ce dacă te-am certat că ești de gheață.
De parcă ție-ți place când e soare
Și îți topește trena de ninsoare.

Ce vrei acum să-ți spun, că ești frumoasă?
Păi ești, dar recunoaște, ești de gheață.
La revedere iarnă, atunci, te-aștept,
Dar pân la anul să nu te întorci.

11.03.2018